

Minningarorð um Ferdinand Andreassen

Eg var ung, tá eg fór í húspláss, var ógvuliga smaðin. Tá eg kom haðar, stóð Ferdinand har og fornemmaði mitt smædni. Hann fór straks í gongd við sínum serliga fryntliga og lívliga verimáta fyri at gera meg glaða. Og tað gekk so at siga beinanvegin. Hetta vóru tey deiligiastu menniskjuni, ið eg var komin ímillum.

Ferdinand bleiv mín vinur burturav. Ja eg kann saktans siga mín sjelavinur. Hann vendi tí trista til tað interessanta og tí keðilga til tað stuttliga, ja vit vóru ung og býtt, sum tað æt tá. Hann vísti mær eitt og annað:

»Hygg, hatta er Oskar frá Útvarpinum, og hatta er Sofía mostur úr Dólgunum, har er kioskin og har er hetta og hatta«.

Ja tað var gleði og gleimur, tryggleiki og varmi at vera har ímillum so praktfull menniskju – og ikki minni, børnini, ið vóru lítli tá. Eitt ríkt lív fyri meg, ið var einabarn.

Ferdinand hevði ein trupulleika at dragast við. Hevði so lætt við at fáa næsa-blóð, serliga tá hann drakk av tí váta slagnum við sínum kammiratum.

Yngsti bróðurin Jóhann var tá altíð klárur at fara í býin at hyggja eftir honum. Onkuntíð fór eg við í lastbilinum, og skjótt

sóu vit hann, har hann sat og stríddist við sítt næsablóð. So skjótt hann var komin heim, steðgaði tað, og tað var hvørjaferð. Tað fekk hann nógv pussigt burturúr. »Tað kláraði lækkin ikki at finna útav, hví?«

Vit vóru støðufastir vinir eftir at eg var givin hjá góðu mammu og pápa hansara, Olgu og Arkibald. Vit fóru sjálvsagt hvør til sítt. Bleiv forlovað og hevði minni tíð til lívliga og stuttliga samverurnar við Ferdinand. Vit møttust tó í býnum innímillum, og eg síggi hann fyri mær standa har langt burturi við tí breiða smílinum og ørmunum úti.

Vit tosaðu saman, grótu saman og flentu saman. Tað treyt ikki av góðum ráðum, ið bara smeltaðu burt. Hann hevði dreymar, og eg hevði dreymar, ið deilvíst eydnaðust og deilvíst brustu.

Ferdinand var ein prúður vakur ungur maður, sterkur, arbeidssamur, hjálpsamur og hjartaligur. Ein troystarfullur vinur.

Má friður hvíla yvir minnið hansara, og má eyðnan fylgja teimum, ið eftir eru, víðari í lívinum.

Við djúpari samkenslu og takksemi

Birgith Clementsen

Steintóra Samuelsen 1953 – 2018

Steintomman, Steintóra ella Kristie, sum vit plagdu at siga í okkara ungu døgum, er farin, og tað er bæði tómt og oyðið og ómetaliga tungt at missa ein klett, ið varðaði av okkum stórum og smáum, spjaddi hugna, fjálgaði um. Tú vart bæði holl í ráðum og til reiðar at hjálpa víða hvar, tá ið á stóð.

Eg minnst tað, sum var tað í gjár, fyrstu ferð eg sá hana, á Ólavsøku 1974, og undir liðini á henni var hennara kærasta kærri, Hans Petur, síggi tykkum standa arm í arm mitt á Áarvegnum, myrkhærd, blíð og við lýsandi eygum, sigandi vøkur orð við meg – longu tá – og tit tóku meg við á langa ferð, ruddaðu gøtur og bygdu varðar.

Hvør einasta løta í lívinum ger mun, og lagnan vildi tað soleiðis, at vit báðar komu tættari og tættari at hvør aðrari. Minnst, sum var tað í gjár, tá ið vit báðar vaskaðu eina heila íbúð bæði upp og niður niðri á flatlondum at sissa okkum, meðan tað fyrsta ommubarnið, ið vit fingi í felag, kom í verðina, og lupu so av stað í ovfarakæti, tá ið tað stóra undrið endiliga sá dagsins

ljós – eitt nýtt lív í hesum heimi – og henda gentan, ið kom at eita eftir okkum báðum, hevur síðan tá, saman við foreldrum og systkjum, lýst okkum leiðina, gjørt lívið lættari og átt okkara alsk.

Saman við tær kom eg longu á ungum

árum upp í ein herligan ból av gentum ella gellum ella vaksnum kvinnum, ið høvdu, ið hvussu so er, tað í felag, at hava gingið lið um lið í Hoyðølum og seinni aftur í lestrarárunum í Keyptmannahavn. Hetta vinalagið varð so liðandi til ein bindiklubba, og í tí kompanínum er akkurat einki problem at vera úr einum øðrum landi. Har varð lítið bundið, men tess meiri bæði prátað og flent, og saman náddu vit at ferðast bæði til fjarskotin pláss her í tí lítla oyggjalandinum og eisini uttanlands. Sera minniligur er túrurin til Edinborgar, har vit leigaðu eina íbúð mitt í býnum, og har vit báðar deildu kamar. Sú beint sum vit komu inn á gólvið, at í okkara kamari var ein breið dupultsong og lítið annað at reiðrast í. Vit vildu báðar vera við, at tað fór nokk at ganga, men seint á kvøldi við niðurfaringartíð uppdaga vit, at har var eisini einans ein dýna, og tá fingi vit ein sovorðnan láturkrampa, at allur klubbin endaði inni hjá okkum at forvitnast, flenna og trároyna, hvussu har var at liggja. Hvussu so var og ikki, so svóvu vit

av tí allarbrestra, gingu Edinborg á tamb og hugnaðu okkum av einslistum.

Minnini eru mong og góð, og eg, og so mong onnur við mær, hava tær ómetaliga nógv at takka fyri, bæði sum tann vinkonan, tú vart, og sum tað gløgga og hjálpsama fakfólkið, tí altíð vart tú góð í ráðum og fírdi ikki fyri at bøta um, har tað var neyðugt. Vit sakna teg so sáran, nú heystið herjar á við óunniligum ælum og illfýsnum hvirlum, men samstundis vita vit, at tín góði maður, tykkara triggir stóru synir, verdøturnar og ommubørnini, tey, ið stóðu tær allar nærmast, eru tey, ið bera størstan harm í hjarta.

Góða vinkona. Vit munnu alla okkara tíð bera ta virðing og tað hjálpsemi, ið tú vísti okkum, við okkum inn á ókendar gøtur. Tað lætta lyndið og hjartagóðskan, ið var so eyðkend fyri teg, stendur eftir sum ein varði, har til ber at finna lívd og linna.

Við djúpari samkenslu frá mær og Martin.

Tóra Tóroddsdóttir

Dreymastarvið finnur tú á in.fo